

Lángol a nap fényesen,

diófa ring a hegyen.

terebélyes az a fa,

néha felnyög sóhaja.

Áldottak a hajnali

bíbortüzben ágai.

Haj, diófa, diófa,

mennyi sok a diója.

Nem veri azt senki le,

mikor eljön ideje,

leveri az ősz szele,

terítve a föld vele.

A zöld burok kifeslik,

barna rajkó kiesik.

Jaj de finom a dió,

megérdemli, aki jó.

Fenn a csillogó hegyen

teleszedem a zsebem.